

Chương trình : Cả Nhà Sống Đức Tin

HỎI để học – ĐÁP để biết.

Tin Mừng CHÚA NHẬT XIX TN năm A

“Hỡi kẻ kém lòng tin ! Sao lại hoài nghi ?” (Mt 14,22- 33)

Hỏi :

1. Giáo hội, Giáo xứ, gia đình, cá nhân bị sóng đánh, bạn ứng xử thế nào ? Có hốt hoảng la lên không ?
2. Khi dân chúng được ăn no nê, Đức Giêsu bắt các môn đệ rời đi nơi khác... Còn Đức Giêsu lên núi cầu nguyện... Lý do tại sao lại làm vậy ?

* ÔTC tỏ bày : Máy ngày qua nhiều lễ lớn, và nhiều công việc quá nên Chương Trình Cả Nhà Sống Đức Tin đến trễ, mong cả nhà thông cảm nhé. Xin cảm ơn.

I. GIA ĐÌNH LINH TÔNG

- Chú Hoàng Thu : Xin Đáp

1/ Hình ảnh những con sóng biển nhấp nhô cao như núi, nhất là khi trời về chiều tối, cứ mãi ám ảnh con từ năm 1985 cho đến bây giờ. Nhưng nghĩ lại, nhờ có sóng mà nước biển luôn được lưu chuyển, không bị tù đọng. Có lẽ trong đời sống đức tin cũng vậy, Chúa đôi khi để sóng gió xảy đến để thanh luyện và giúp con trưởng thành hơn trong đức tin. Trong cuộc sống, có những lúc Giáo hội, Giáo xứ, gia đình hay chính bản thân con gặp sóng gió: bệnh tật, đau khổ, hiểu lầm, chia rẽ và đủ mọi thử thách. Phản ứng tự nhiên của con người là lo sợ, hoang mang,

thậm chí muốn buông xuôi. Còn con, con tin Chúa luôn đồng hành trên mọi nẻo đường con đi. Vì thế, mỗi khi gặp sóng gió, con chỉ biết thưa rằng: “Lạy Chúa, xin cứu con!”

2/ Đức Giêsu lên núi cầu nguyện vì Người luôn tìm và thi hành thánh ý Chúa Cha, đồng thời đặt đời sống cầu nguyện lên hàng đầu. Ngoài ra, Người cũng không muốn dân chúng tôn mình làm vua chỉ vì họ vừa được ăn no sau phép lạ hoá bánh ra nhiều.

- Sr. Huê (Úc) : Xin trả lời câu hỏi của OTC đây:

1) Sống nơi trần gian này, gian nan hay những thử thách xảy ra là chuyện bình thường vì “lửa thử vàng, gian nan thử đức”. Càng nhiều sóng gió mà vẫn vững vàng chứng tỏ người đó có Chúa ở cùng, ở với và ở trong.

2) Chúa Giêsu “bắt” các môn đệ rời đi nơi khác. Vì các môn đệ làm công việc tốt này chỉ là phục vụ, chứ không phải là ông chủ ban phát.... Chúa Giêsu lên núi cầu nguyện, đây là mẫu gương tuyệt vời cho con và cho mọi người. Thinh lặng luôn là thời gian cần thiết để kết hợp với Chúa Giêsu Thánh Thể, nhờ đó đời sống trở nên phong phú trong tình yêu của Chúa.

- Chi Thủy Tam Hà Con xin chia sẻ

Câu 1- Sóng gió không phải lúc nào cũng là dấu hiệu Chúa vắng mặt. Khi bị sóng đánh, phản ứng tự nhiên của con người là sợ hãi, hốt hoảng, thậm chí la lên. Phêrô cũng vậy: lúc còn nhìn Chúa thì đi được trên nước, khi nhìn sóng gió thì bắt đầu chìm và kêu “Lạy Chúa, cứu con với

!”. Trong Giáo hội, Giáo xứ, gia đình: khi có khủng hoảng, chia rẽ, mệt mỏi, bệnh tật... Con sẽ không than van hay chỉ trích, mà cùng nhau cầu nguyện, tin rằng Chúa vẫn đang đến, • Câu Chúa hỏi Phêrô rất thẳng: “Hỡi kẻ kém lòng tin, sao lại hoài nghi?”. Chúa không trách vì con sợ, mà trách vì con ngừng nhìn Ngài.

Câu 2- Chúa muốn dạy các môn đệ bài học đức tin trong thử thách. Chúa cố ý để các ông một mình đối diện với gió bão. Đây là “bài tập” đức tin: biết dựa vào Chúa ngay cả khi không thấy Ngài bên cạnh cách hữu hình.

II. GIA ĐÌNH GẶP GỠ

- Chi Xuân Ban Mê : Con xin trả lời :

1/ Khi gặp sóng gió, việc cầu nguyện rất cần thiết giúp tâm hồn con bình an, giảm bớt nỗi sợ hãi và sáng suốt hơn, Ngài giúp con bước qua nghịch cảnh mà không sợ gục ngã. "Hãy can đảm lên, chính Thầy đây đừng sợ".

2/ Khi dân chúng ăn no nê Đức Giêsu muốn các môn đệ rời đi nơi khác để không bị cuốn vào sự tung hô cuồng nhiệt của đám đông. Sau khi lánh mặt đám đông và giải tán các môn đệ, Ngài lên núi cầu nguyện một mình với Chúa Cha.

- Chi Lan Tân Hà : Dạ con xin chia sẻ :

1/ sóng gió trong cuộc đời là chuyện bình thường, bất thành lình xảy đến là thân phận của con người nên con cũng bị chao đảo chứ. Nhưng sống sự hiện diện của Chúa, Chúa sẽ giúp con nhạy bén hơn và con không còn gì để lo lắng

nữa, vì có Chúa mọi sự sẽ êm đẹp bởi vì Chúa luôn luôn ban điều tốt cho con.

2/ Rời đi nơi khác, rời xa những nơi ồn ào, náo nhiệt để có được những giây phút bình yên dâng lời tạ ơn Chúa. Vì theo thói quen của con là như thế !

- Chi Hoa Tân Hóa : Dạ con xin đáp :

1. Theo lẽ thường, khi con thấy sóng gió xảy đến với những ai liên quan đến mình : Giáo Hội, gia đình, thì cũng có những lo lắng, bất an lúc đầu và cũng có những câu hỏi. Vì sao lại như thế? Riêng sóng gió xảy ra với con, thì lúc ban đầu thật sự con đã như con thuyền đi trong đêm tối và mất phương hướng. Nhưng nhờ kiên trì cầu nguyện, tin tưởng và phó thác nên con dần tìm lại được bình an và con nghiệm ra một điều, dù trời có sập xuống thì "có Thầy ở đây anh em đừng sợ" và ơn Chúa luôn đủ cho con, chỉ có Chúa mới đem lại cho con sự bình an và niềm hạnh phúc. Giờ đây, cuộc sống của con luôn là những lời cảm tạ, với lòng tin tưởng, phó thác. Vì tất cả những gì đang diễn ra hằng ngày thì tất cả đều là thánh ý Chúa muốn và Đức tin của con cũng cần có những thử thách để lớn mạnh hơn. Tất cả là hồng ân Chúa tặng ban cho con. Vì Ngài yêu con vô bờ, vô bến và con chỉ cần đến lãnh nhận. Những giây phút ở bên Chúa thật hạnh phúc và đáng trân trọng biết bao.

2. Chúa muốn các môn đệ lánh riêng ra xa đám đông. Vì Ngài không muốn các ông quá tự hào vì các phép lạ, nhưng muốn các ông sống chiều sâu tâm linh hơn là sự vĩ đại nơi phép lạ. Và chính Chúa đã đi trước, Ngài

lên núi cầu nguyện sống tương quan gắn kết với Cha của mình. Lời Chúa hôm nay nhắc nhở con "Đừng ngủ quên trong hạnh phúc" nhưng luôn biết dừng lại, tìm nơi vắng vẻ để sống với Chúa trong cái mối tương quan sâu đậm Cha con tuyệt vời ấy. Vì tất cả những gì con có là chính Chúa ban cho "Vì không có Thầy anh em không thể làm được gì".

- Chị Miến Hồ Nai : Con xin trả lời

Đi biển mà không có sóng thì buồn thiu. Biển trần gian cũng thế thôi tránh sao khỏi sóng. Nhưng hạnh phúc biết mình đang được đối diện thử thách với sóng. Đời sống đức tin gắn bó với Chúa, cứ bình tâm, tin tưởng vào quyền năng yêu thương của Chúa, cho dù sóng đánh dập vùi cỡ nào đi nữa thì cuối cùng chiến thắng cho những tâm hồn tin nhận Chúa làm đá tảng đời mình.

2. Con vẫn cứ hát với Chúa trong tâm tình cầu nguyện : Lạy Trái tim Chúa Giêsu là Vua cai trị mọi loài. Xin trái tim Chúa làm Vua cai trị lòng con suốt đời. Có Chúa làm Vua cõi lòng rồi, đâu còn háo hức thèm thuồng ăn mày tiếng khen ở cái nước thế gian mau qua chóng tàn này nữa.

- Chị Liên Sóc Trăng, Con xin trả lời.

1. Sóng gió là chuyện không tránh khỏi cuộc sống mà êm đềm thì nên thánh dễ quá nhưng càng sóng to gió lớn mới biết ai vững vàng. Ra khơi cho thấy cảm giác biển nhấp nhô vỗ mạnh mới thú vị làm sao. Cũng vậy đời sống tu trì, gia đình, độc thân... ai cũng đều trải qua sóng gió nhằm thử luyện đức tin của mình. Các môn đệ hoảng hốt la lên

“Cứu con với “ Con biết con cũng đã từng như Phê-rô, sợ hãi hoài nghi nhưng sau những lần thất bại con quyết tâm làm lại và Chúa đã luôn đồng hành bước đi bên con, con an tâm rất nhiều!

2. Đức Giê-su bắt các môn đệ rời đi nơi khác vì Người muốn các ông khiêm nhường rút lui không bị thế gian làm cho lưu luyến những tình cảm vụn vặt, để có thì giờ cầu nguyện theo ý Thầy mình. Chúa đã thực hiện trước, lên núi thưa chuyện với Cha mình, tiếp tục thi hành sứ vụ.

- Chi Liêm Dakmil Con xin trả lời :

1 Cuộc đời làm sao tránh khỏi sóng gió, những thử thách đó Chúa giúp con kiên cường đứng vững. Nhất là khi con kết hiệp cùng Chúa, như Chúa nói là gánh tôi thì êm ái và ách tôi thì nhẹ nhàng, giúp con vững vàng trong cuộc đời này.

2 Chúa là mẫu gương cho mỗi người cho chúng con, cho dù việc loan báo Tin Mừng mất rất nhiều thời gian nhưng Chúa vẫn luôn dành thời gian đến cùng Chúa Cha. Ngày nay chúng con với bao công việc mưu sinh nhưng chúng con cũng vẫn luôn dành giờ đến ở với Chúa, ở cùng Chúa vì Chúa là cùng đích đời sống chúng con.

III. GIA ĐÌNH ĐỒNG TÂM

- Chi Hương Ngọc Đồng : Con xin đáp.

1/ Dạ thưa Giáo Hội từ khi còn là thuở sơ khai, có nhiều người tin và đi theo Chúa. Họ đã bị bách hại, bị tù đày, bị ghen ghét, thậm chí còn bị giết chết rất đau thương vì tin theo danh Đức Giê-su. Chúa nói : Anh em bị ghét bỏ vì

Thầy bởi vì họ đã ghét Thầy trước. Cho đến nay trong giáo xứ, gia đình hay cá nhân... tình nguyện phục vụ những công việc chung thì vẫn bị người này người kia phê bình chỉ trích ghét bỏ... Trong cuộc sống mỗi ngày chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, luôn tin tưởng phó thác mọi sự cho sự quan phòng yêu thương và đầy quyền năng của Thiên Chúa. Con tin tưởng vào lời Chúa. (Cứ yên tâm, chính Thầy đây đừng sợ). Con tin có sự hiện diện của Chúa luôn ở với ở cùng và ở trong chúng con và tha thiết cầu nguyện với Chúa để có một Đức Tin vững mạnh hơn.

2 / Sau khi dân chúng được ăn no nê, thấy phép lạ Chúa Giê-su đã làm, người ta đều nói rằng. : Thật Ông này là Đấng tiên tri phải đến trong thế gian. Vì Chúa Giê-su biết rằng : người ta sẽ đến bắt Người để tôn làm vua, nên người lại trốn lên núi một mình. Chúa luôn yêu thương quan tâm chăm sóc chúng con phần hồn cả phần xác. Được chứng kiến và được hưởng phép lạ bánh hoá ra nhiều, người Do-thái muốn tôn Đức Giêsu lên làm Vua. Hằng ngày, họ sẽ được của ăn no nê mà không phải là gì. Với con, con tin rằng với sức mạnh của Chúa Giê-su Thánh Thể, Chúa sẽ nâng đỡ cho chúng con trong cuộc sống hằng ngày .

- Chi Hường Ngọc Đồng Dạ con xin thưa :

Sóng gió trong cuộc sống thường nổi lên khi gặp những phong ba bão tố chẳng ở đâu xa, ngay khi lòng con người khi người đó đánh mất niềm tin. Những biến cố giao động, chẳng hạn như bệnh tật, công ăn việc làm không được như ý, con cái không biết vâng lời cha mẹ... và còn nhiều chuyện khác xảy ra bất ngờ nữa. Đức tin phải trải

qua thử thách như vàng phải chịu thử trong lửa nên con cần cần có sự bình tâm và nhìn lại cuộc đời để thấy Đấng đã yêu thương và quan phòng đang ở với con. Sau những lần vấp ngã, con biết nhìn lại cuộc sống và tin tưởng có bàn tay Chúa đỡ nâng và xoa dịu.

Giờ đây con chỉ biết cậy trông và phó thác vào lòng nhân từ và xót thương của Chúa để Chúa dẫn đưa con qua mọi nẻo đường... như vậy là mãn nguyện cho con luôn.

- Chị Bạch Huệ Ngọc Đồng Con xin trả lời :

Sống giữa biển đời là có sóng. Giáo hội, giáo xứ, gia đình hay bản thân con không có phép trừ. Quan trọng khi sóng gió, con biết vững lòng trông cậy : "Lạy Thầy, xin cứu con" thật sự ngày xưa con bị sốc. Nhưng từ khi biết thâm lắng bên Thánh Thể con bình tĩnh hơn. Có Chúa ở với, ở cùng thì không gì là quan trọng nữa. Qua biến cố, con nghiệm ra, có bàn tay Chúa quan phòng đùm bọc con, để con mãi được trong trái tim tình yêu Chúa. Hoa trái cầu nguyện là bình an, qua một ngày làm việc, tối về tập lắng đọng lại. Tạ Ơn Chúa vì "tình thương Chúa ấp ủ con suốt cuộc đời". Amen.

IV. NHÓM ACC Sài Gòn

- Chị Tùng Nguyễn : Dạ con xin trả lời:

1/ Sống giữa thế gian biết bao biến cố xảy đến trong lòng Giáo hội, trong từng gia đình. Nhưng con tin rằng có Chúa luôn hiện diện và che chở. Điều duy nhất là con biết tin vào Chúa. Nếu không có bàn tay Chúa nâng đỡ thì bao phen đời con đã bị sóng đánh chìm. Nhờ biết cậy trông

vào Chúa, con không hoảng sợ mà kêu xin Chúa : “Lạy Chúa, xin cứu con với” và Chúa đã ra tay đưa con thuyền tới bến bình an.

Đời con như chiếc thuyền, khi gặp sóng gió hầu như muốn chìm. Chúa đã ra tay kéo con lên, từ đây con cảm nhận có Chúa trong con. Con vẫn luôn nghe tiếng Chúa: “Hãy yên tâm. Thầy đây đừng sợ” Con thật bình an.

2/ Đức Giêsu bắt các môn đệ rời đi nơi khác, còn chính Người cũng tìm nơi vắng vẻ để cầu nguyện với Chúa Cha. Người muốn các ông sống theo gương Người, biết tách riêng lẻ nơi cô tịch để dành giờ cho Chúa. Đây cũng là bài học cho mỗi người chúng con, luôn sống kết hợp với Chúa mọi nơi mọi lúc.

- Chi Ngọc Sương Thừa Cha con xin đáp:

1./ Giữa sóng gió bủa vây Giáo hội, giáo xứ, gia đình và bản thân, con chọn cầu nguyện trong niềm tin phó thác tựa nương vào Chúa. Thuyền chỉ chìm khi con để sự sợ hãi, giận hờn và chia rẽ len lỏi vào lòng.

Nguyện xin Chúa gìn giữ, nâng đỡ các mục tử để dẫn dắt đoàn chiên. Xin ban ơn cho các gia đình biết đoàn tụ bên lời kinh tối và tràng chuỗi Mân Côi.

Với bản thân, con xin Chúa tăng thêm lòng tin và giúp con vững tay chèo trong bốn phận mỗi ngày. Như Phê-rô ngày xưa, hễ nhìn vào Chúa thì bước đi vững vàng, nhìn vào sóng gió sẽ bị chìm sâu (Mt 14,29-30). Con tin rằng, thuyền có Chúa định liệu chắc chắn sẽ bình an.

2./ Khi dân chúng được ăn no nê, Đức Giêsu bắt các môn đệ rời đi nơi khác... Còn chính Ngài thì lên núi cầu nguyện... Lý do vì Ngài muốn dạy các ông học tin, dù không có Thầy bên cạnh, còn Ngài lên núi để được trò chuyện và tìm lại sức mạnh thiêng liêng nơi Cha. Đoạn Tin Mừng cho chúng con thấy mẫu gương của Chúa Giêsu: hoạt động tông đồ có cầu nguyện thì mới có Chúa làm cùng. Không cầu nguyện, con người ta rất dễ kiệt sức và lạc hướng.

V. NHÓM ACC Buôn Ma Thuột

- Chi Phương Mai Dakmil : Thừa Cha con xin trả lời ạ

1. Khi bị sóng từ gia đình, bản thân, xã hội và Giáo hội là con lo cầu nguyện xin Chúa cho mọi sự bình an và tin rằng mọi sự sẽ qua trong sự an bài của Người và mọi sự sẽ tốt đẹp vì có sự hiện diện của Chúa trong từng biến cố để cho lòng Tin của con được thanh luyện trước mọi giông tố cuộc đời.

2/ Trước mọi thành công thì cần biết rằng có ơn Chúa giúp mới thành đạt nên hãy biết xóa mình tìm nơi vắng vẻ mà Tạ ơn và cầu nguyện để thấy tình thương và quyền năng của Người trao ban.

- Chi Isave Mỹ : Xin trả lời

1. Trong những biến cố lúc đầu con cũng hoảng loạn nhưng con chắc chắn là có Chúa và các thánh luôn ở bên con nên con không còn lo sợ. Con cầu nguyện và phó thác.

2. Theo con, Chúa sợ các môn đệ vì sa đà ăn uống rồi quên hành trình... còn Chúa cầu nguyện là xin Chúa Cha

thêm sức mạnh mọi mặt từ thể xác đến linh hồn cho đàn chiên.

VI. NHÓM CBC-CIV. CỘNG ĐOÀN GẶP GỠ

- Anh Thiên Tam Hà. Xin trả lời

1. Tâm lý con người ai cũng có lúc hốt hoảng khi gặp “sóng gió” : bệnh tật, thất bại, chia rẽ, khủng hoảng đức tin hay những biến cố bất ngờ. Ngay cả các môn đệ từng theo Chúa cũng đã hoảng sợ giữa biển động. Điều quan trọng không phải là có sợ hay không, mà là khi sợ, mình chạy đến với ai. Thánh Phêrô khi thấy sóng gió đã bắt đầu chìm xuống, nhưng ngài đã kêu lên: “Lạy Chúa, xin cứu con!” (Mt 14,30). Chúa Giêsu lập tức đưa tay nắm lấy ngài. Vì thế, khi Giáo hội, Giáo xứ, gia đình hay chính bản thân gặp thử thách, con muốn học nơi Thánh Phêrô: * Bình tĩnh nhìn lên Chúa hơn là nhìn vào sóng gió. * Cầu nguyện thay vì than trách. * Tin tưởng thay vì tuyệt vọng. * Chung tay xây dựng thay vì chỉ trích hay bỏ cuộc. Đức tin không làm cho sóng gió biến mất ngay, nhưng giúp con biết rằng Chúa luôn hiện diện giữa sóng gió. “Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ!” (Mt 14,27).

2. Sau phép lạ bánh hóa nhiều, dân chúng rất phấn khởi và muốn tôn Đức Giêsu làm vua (x. Ga 6,15). Nếu các môn đệ ở lại, họ cũng dễ bị cuốn theo sự thành công, danh tiếng và kỳ vọng của đám đông. Vì thế, Chúa Giêsu chủ động tách các môn đệ ra khỏi bầu khí ấy để các ông không quên sứ mạng của mình. Còn chính Người lên núi cầu nguyện để luôn kết hiệp với Chúa Cha và thi hành đúng thánh ý Người. Qua đó, Chúa dạy con: * Sau thành công càng cần

cầu nguyện hơn để tránh tự mãn. * Trước mọi quyết định quan trọng phải tìm ý Chúa chứ không chỉ theo ý số đông. * Người phục vụ Chúa cần kín mức sức mạnh từ đời sống cầu nguyện; nếu xa Chúa sẽ dễ bị cám dỗ bởi danh vọng, quyền lực và thành công bề ngoài. Đối với con, đây là lời nhắc rất thực tế: mỗi khi công việc thuận lợi hay gặp nhiều lời khen, con cần dành nhiều thời gian hơn để cầu nguyện, tạ ơn và xét mình, để luôn nhớ rằng mọi điều tốt đẹp đều là hồng ân Chúa ban. “Không có Thầy, anh em chẳng làm gì được.” (Ga 15,5).

- Anh Gioan B. Bình Thủ Đức. Thừa cha con xin đáp ạ:

1. Cá nhân bị “sóng đánh”: “Đền canh tư” theo cách gọi của người Do Thái là khoảng 3-6 giờ sáng giờ Việt Nam, 20-30 năm trước là khoảng thời gian hơn 10 năm con ngủ nhà thờ, sáng dậy dọn áo lễ, có lúc giật chuông, rồi đi lễ có lúc ngủ tiếp ... nhiều lúc thiếu ngủ ... rồi cận thị tăng nhanh nhất giai đoạn đó. Thời gian nhẹ nhàng trôi – kiểu có “Chúa đã trong thuyền” sau nhiều năm không thấy tương lai. Gia đình lớn bị “sóng đánh mạnh hơn”: đánh đến nỗi ba mẹ (80-90 tuổi) con không còn gì 9 (là bây giờ ở với vợ chồng con), sóng đánh đến những 5 lần chuyển nhà – rồi không còn nhà! “Xin cứu con” : thánh Phê-rô còn thừa được, con chắc thời gian đó không nói được như thế đâu, ngồi trong nhà tạm – kiểu như Phê-rô đã cảm được = “Chúa trong thuyền”.

Giáo hội hoàn vũ cũng chịu nhiều đau thương, con quan tâm đến giáo hội Đức, đang ly khai mỗi ngày, nhiều người công giáo sinh con mà không còn cho chịu phép

Thánh Tẩy nữa; nhiều người làm đơn xin ra khỏi công giáo; Hội Đồng Giám Mục Đức muốn ly khai khỏi Giáo Hội Roma. Xin cho bàn tay Thầy Giê-su nắm lấy thánh Phê-rô như thế nào thì cũng nắm lấy giáo hội Đức như thế!

2. Các tông đồ nói “Ngài là Con Thiên Chúa” – có thể xuất phát từ quyền năng của thầy Giê-su, không sao cả. Thầy Giê-su chỉ cần tranh thủ thời gian để thừa với Cha (Thiên Chúa): “Con thương họ bơ vơ; Con mới cho họ ăn no nê; Con sẽ thử thách lòng tin của Phê-rô và các đồ đệ khác. Con sẽ dẹp gió biển để con thuyền của Con và của họ hướng về Cha; còn Con giờ của Con chưa đến, Con hiểu họ tôn Con làm vua vì họ chưa hiểu Cha sai con để làm gì; phần Con, Con cũng sợ chén đắng Cha trao cho Con ... Con cũng đã xuống thuyền sang bờ bên kia để họ từ từ cảm được rằng – Con sẽ không bỏ “con thuyền của họ khi gặp sóng gió” ! Noi gương thầy Giê-su, con thừa “Phúc cho ai dành thời gian ở bên Thiên Chúa”!

- Anh Không Nhuân Xin Đáp :

Ở LẠI TRONG CHA

Linh mục Quang Sáng OP đặt 3 vấn đề rất tế nhị:

1. Khi dân chúng được ăn no nê, Đức Giêsu bắt các môn đệ rời đi nơi khác... Tại sao Đức Giêsu bắt các môn đệ rời đi nơi khác?

Theo tôi, Đức Giêsu muốn các môn đệ không ngủ quên trên chiến thắng. Sau phép lạ hóa bánh ra nhiều, dân chúng

vô cùng phấn khởi. Nếu ở lại, các môn đệ rất dễ say men thành công, thích được tung hô và quên mất điều quan trọng nhất là thi hành ý Chúa Cha.

Tôi nhớ ngày xưa khi điều khiển ca đoàn hát một bài Giáng Sinh. Buổi hát thành công mỹ mãn. Suốt nhiều tuần sau, cứ gặp nhau là anh em lại nhắc đến cảm xúc lâng lâng ấy, cứ như vừa đoạt một giải thưởng lớn.

Nếu lúc đó Đức Giêsu hiện ra và vỗ vai tôi, có lẽ Ngài sẽ nhẹ nhàng nói: "Này con, con hát để nâng tâm hồn cộng đoàn đến với Chúa, hay hát để được người ta khen? Thôi, hãy trở về tập hát bình thường và tiếp tục hát bằng cả tâm hồn nhé!" Đó cũng là lời nhắc chung cho mọi người : thành công chỉ là phương tiện, tình yêu dành cho Chúa mới là mục đích.

2. Còn Đức Giêsu lên núi cầu nguyện... Mục đích để làm gì vậy ? Tại sao Đức Giêsu lên núi cầu nguyện?

Tin Mừng ghi rất ngắn nhưng rất đẹp: "Giải tán họ xong, Người lên núi một mình mà cầu nguyện. Tối đến, Người vẫn ở đó một mình." (Mt 14,23) Thầy ở một mình để làm gì? Để cầu nguyện.

Ngài nói gì? Xin gì?

Có lẽ Ngài không nói nhiều, cũng không xin điều gì cho riêng mình, nhưng chỉ lặng lẽ ở lại trong tình yêu vô biên của Chúa Cha. Sau một ngày phục vụ, sau những lời tung hô của đám đông, Đức Giêsu trở về với Đấng là nguồn mạch của mọi sự.

Phản con thì sao?

Con không thể sống như Đức Giêsu cách trọn vẹn. Nhưng con có thể dành cho Chúa mỗi ngày khoảng ba mươi phút hay một giờ để tĩnh lặng, để ở lại trong tình yêu của Cha. Chính những giây phút ấy nuôi dưỡng tâm hồn và giúp con sống bình an hơn.

3. Giáo hội, Giáo xứ, gia đình, cá nhân bị sóng đánh, bạn ứng xử thế nào? ? Có hốt hoảng la lên không ?

Khi Giáo hội, giáo xứ, gia đình hay chính bản thân bị sóng đánh, bạn ứng xử thế nào?

Tạm thời chia làm 3 cơn sóng

+ Sóng thần khiến cuộc sống đảo lộn như bị phá sản, bị cả đám đông kết án , loại trừ...có người phát điên, thậm chí tự tử

+ Sóng lớn trong giáo xứ, đoàn thể: khi bị đi, bãi nhiệm, trục xuất vì lý do không hợp ý cấp trên.. cảm thấy bị mất danh dự...

+ Sóng nhỏ nhưng cứ mãi lấn tấn trong lòng như vợ chồng, cha con...đụng chạm thường xuyên khiến bản thân cảm thấy bị sóng đánh chỉ vì những chuyện nhỏ bằng móng tay:

Thí dụ: Quên tắt đèn, quên tắt quạt.

Cần nhằn nhau chỉ vì hiểu lầm nho nhỏ...

Một đề nghị bị từ chối có vẻ thẳng thừng...

Một cơn sóng hiểu lầm có thể nguy cơ biến thành sóng thần nếu không hòa giải từ trong trứng nước...

Có 2 lối ứng xử:

+ Nghiền răng chịu đựng cho qua ngày. Đây là nén chiếc lò xo để có nguy cơ nảy tung lên!!!

+ Mỗi khi nổi sóng.. thỉnh lặng nép mình vào KHỐI TÌNH YÊU của Chúa đang bao phủ mình... Vừa mau lấy lại bình tĩnh Vừa lớn lên trong tình yêu Ngài. Lúc ấy, con cảm nhận tình yêu của Chúa như đôi cánh dịu dàng ôm lấy mình.

Con sóng bên ngoài có thể vẫn tiếp tục, nhưng con sóng trong lòng bắt đầu yên xuống.

Tóm lại, bài Tin Mừng hôm nay giúp con hiểu rằng:

Những cơn sóng lấn tăn khiến con khó chịu hóa ra lại là cơ hội vàng ngọc giúp con tập ở lại trong Chúa. Khi bất ngờ cơn sóng lớn hoặc sóng bạc đầu ập đến, con đỡ bối rối hoang mang hơn và cũng mau bình an hơn.

Thật vậy,

Con tập ở lại với Cha trên núi,

để từng ngày vững vàng hơn giữa biển khơi.

và bình an lớn dần mỗi lần con ở lại trong Ngài.

- Anh Trác Sài Gòn. Xin Đáp...

1. Ứng xử khi bị sóng đánh

Đoạn văn Tin mừng Mt 14,22-33 cho thấy hai kiểu phản ứng khác nhau trước sóng gió

- Phản ứng thứ nhất là của các môn đệ khi thấy Chúa Giêsu đi trên biển: họ tưởng là ma và la lên vì sợ hãi, hoảng

loạn. Một tiếng kêu không có đối tượng, không hướng về ai, chỉ là phản xạ kinh hãi trước một điều họ không nhận ra. Đây là nỗi sợ của sự **mù mờ đức tin**, không nhận ra Chúa đang hiện diện ngay trong chính điều khiến mình hoảng sợ.

- Phản ứng thứ hai là của Phêrô khi bắt đầu chìm: cũng là la lên, cũng là một tiếng kêu bộc phát, nhưng lần này có tên người nhận: “**Thưa Ngài**, xin cứu con với!” Đây không phải là hoảng loạn vô hướng, mà là **tiếng kêu đức tin** – ngắn, không hoa mỹ, nhưng nhắm đúng người, đúng địa chỉ. Đây là điều Đức Giêsu muốn nơi chúng ta.

Câu trả lời không phải là “đừng la lên” hay “phải bình tĩnh tuyệt đối.” Chính Chúa cũng nói trước “đừng sợ” chứ không nói “đừng cảm thấy sợ”, sợ hãi tự nó không phải là tội. Điều làm nên khác biệt là: tiếng kêu ấy hướng về đâu. Đừng chỉ kêu vì tuyệt vọng; chỉ than phiền; chỉ trách Chúa; hoặc tự mình chống chọi mà không cầu xin.

Áp dụng vào thực tế cho từng cấp độ:

- **Giáo Hội / Giáo xứ bị sóng đánh:** chia rẽ, bách hại, khủng hoảng. Phản ứng đúng không phải là chối bỏ thực tại bão tố, cũng không phải hoảng loạn tập thể tưởng “Chúa đã bỏ rơi”, mà là **cùng nhau kêu cầu** trong khi vẫn tiếp tục chèo chống. Con thuyền thuộc về Đức Kitô.

- **Gia đình:** khi biến cố (bệnh tật, mất mát, xung đột) ập đến, cơn cám dỗ đầu tiên thường là nhìn nhau hoảng loạn hoặc đổ lỗi. Đoạn Tin mừng gợi ý: hướng cả gia đình về một điểm tựa chung đó là Thiên Chúa thay vì mỗi người tự chèo chống riêng.

- **Cá nhân:** ở đây con nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của con. Khi chính mình là người quen đóng vai người cứu chữa, giờ lại ở trong vai người được cứu chữa - bị sóng bệnh tật cuốn. Cám dỗ lớn nhất không phải là la lên, mà là **im lặng cố gắng**

tự bơi vì thói quen tự chủ, thói quen nghề nghiệp của mình. Thánh Phêrô không hề cố “bơi vào bờ” bằng sức riêng, ông kêu ngay lập tức. Bản văn Tin mừng không tôn vinh sự im lặng chịu đựng, mà tôn vinh tiếng kêu đúng hướng.

Cần chú ý thêm: Đức Giêsu đưa tay nắm lấy Phêrô **trước khi** khiển trách ông. Vậy tiếng kêu cho dù có run rẩy, có "kém tin" – vẫn luôn được đáp lại tức khắc. Không cần chờ đến khi đủ vững tin mới được phép kêu cứu.

2. Tại sao Đức Giêsu tách các môn đệ ra và lên núi cầu nguyện một mình?

- Tránh cơn cám dỗ của dân chúng, cơn cám dỗ của thành công: Sau khi được ăn no, dân chúng muốn tôn Đức Giêsu làm vua theo nghĩa chính trị (Ga 6,15). Ngài buộc các môn đệ rời khỏi đám đông trước khi họ bị cám dỗ bởi sự thành công và sự tung hô. Đây là bài học lớn cho Hội Thánh. Sau mỗi thành công mục vụ, điều nguy hiểm nhất không phải thất bại, mà là **tự mãn**. Ngài muốn các môn đệ học rằng sứ mạng của Ngài không phải là quyền lực trần thế, mà là phục vụ và cứu độ.

- Huấn luyện đức tin cho các môn đệ: phép lạ không phải là mục tiêu. Các môn đệ vừa chứng kiến hơn năm nghìn người được ăn. Nếu cứ ở lại, họ sẽ mãi sống trong bầu khí vui mừng. Nhưng Đức Giêsu muốn đưa họ đến một bài học lớn hơn: Không phải phép lạ hóa bánh, mà là **đức tin giữa cơn bão**. Bánh nuôi thân xác. Cơn bão rèn luyện lòng tin. Đức Giêsu **cố ý để các môn đệ ra khơi một mình**. Không phải để bỏ rơi, mà để họ học: chèo khi không thấy Chúa; tin khi Chúa dường như vắng mặt; nhận ra Ngài khi Ngài đến.

- Cầu nguyện với Chúa Cha: Sau một ngày làm phép lạ, Đức Giêsu lên núi cầu nguyện để kết hiệp với Cha, tìm sức mạnh và định hướng cho sứ mạng. Người tìm về cầu nguyện

để neo lại sứ vụ đích thực: không phải làm vua theo ý dân, mà vâng phục thánh ý Cha, kể cả khi thánh ý ấy dẫn đến thập giá.

Cuối cùng, điều đáng suy nghĩ nhất không phải là: "Tại sao biến động?" - Biến động là điều không thể tránh trong cuộc sống.

Nhưng là: **"Khi biến động, mắt con đang nhìn vào đâu?"**

Nếu chỉ nhìn vào sóng gió, ta sẽ giống Phêrô khi bắt đầu chìm.

Nếu nhìn vào Đức Kitô, ta sẽ nghe lời Ngài: "Can đảm lên! Chính Thầy đây! Đừng sợ."

Và nếu có lúc không còn đủ sức bước đi, lời cầu nguyện ngắn gọn của thánh Phêrô vẫn luôn là lời kinh của mọi Kitô hữu: **"Lạy Chúa, xin cứu con!"** Chính từ lời kêu cầu ấy, bàn tay của Đức Kitô sẽ nâng chúng ta đứng dậy.

Chia Sẻ viết theo Tin mừng Mt 14, 22-33

Sau khi vào thuốc hóa trị. Khoảng 10 ngày sau đó con bị chóng mặt, buồn nôn, tê buốt tay chân, co thắt họng khi ăn uống đồ lạnh và mất ngủ.

Đêm hôm ấy, vào khoảng canh tư, sau bao lần đếm cừ không thành công, cuối cùng con cũng thiếp đi sau những mệt mỏi. Trong giấc ngủ, con mơ thấy mình đang ngồi trên một chiếc thuyền giữa biển. Trời tối, gió lạnh, sóng đánh chòng chành. Trên thuyền có đủ mọi thành phần: người thân, bạn bè, vài bệnh nhân, vài bác sĩ, vài điều dưỡng... Rồi bỗng nhiên từ xa xuất hiện một bóng người mặc áo trắng, ung dung đi trên mặt nước tiến về phía thuyền. Mọi người trong thuyền đồng thanh hét lên: "Ma đấy". Nhưng vì là bác sĩ, con lại có thêm ý nghĩ. Không chừng thuyền chòng chành mọi người bị chóng mặt, buồn nôn, say sóng nên bị ảo giác tập thể, cùng nhìn thấy một

hình ảnh không có thật. Ngay lúc ấy, bóng người lên tiếng: “Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ!”. Nghe giọng quen quá, con đánh bạo thưa với Người: “Thưa Ngài, nếu quả là Ngài, thì xin truyền cho con đi trên mặt nước mà đến với Ngài.” Đức Giêsu bảo: “Cứ đến!”. Con hít một hơi thật sâu, bước xuống. Ái da! Vừa đặt 2 bàn chân xuống nước thì 2 bàn chân tê cứng không bước đi được. Con vội vã leo trở lại thuyền. Khổ nỗi, hai tay cũng tê cứng luôn. Thuyền thì cứ lắc qua lắc lại. Con leo kiểu gì cũng không nổi. Thế là bắt đầu chìm. Lần này thì hết giữ phong độ bình tĩnh của 1 bác sĩ, con la lên: “Thưa Ngài, xin cứu con với!” Đức Giêsu lập tức nắm lấy tay con, kéo lên và nhìn con cười hiền: “Người đâu mà kém tin vậy! Sao lại hoài nghi?” Khi thầy trò đã lên thuyền, thì gió lặng ngay. Mọi người trên thuyền phủ phục thờ lạy và nói: "Quả thật Ngài là Con Thiên Chúa!"

Đến đây thì con tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy không phải biển Galilê mà mình đang nằm lắc võng. "Sóng gió" là nhịp võng đưa. "Gió lạnh" là chiếc máy lạnh đang để nhiệt độ 20°C. Hai bàn chân tê là do tác dụng phụ của thuốc hóa trị, lại đang thò xuống chạm nền gạch lạnh để lắc võng. Hai bàn tay tê là vì gác lên thành võng quá lâu.

Con chợt nghĩ: giấc mơ có thể không thật, nhưng bài học thì rất thật. Đời người cũng giống như con thuyền trong Tin Mừng. Có những lúc sóng gió không đến từ biển cả, mà đến từ một biển cổ nào đó: bệnh tật, thất bại, mất mát...

Có những lúc con cũng giống Phêrô, nhìn vào cơn bệnh nhiều hơn nhìn vào Chúa. May mà Chúa không trách con vì bệnh, vì kém tin. Ngài chỉ nhắc: "Đừng sợ! Chính Thầy đây!" Con cũng hiểu rằng, vượt qua bệnh tật không phải là một mình cố chèo cho giỏi. Con thuyền hôm ấy không chỉ có một mình con. Có gia đình đang âm thầm động viên. Có những người thân quen

cầu nguyện. Có các bác sĩ, điều dưỡng, đồng nghiệp đang tận tâm điều trị. Có biết bao người cùng ngồi trên con thuyền ấy, mỗi người cầm một mái chèo. Và quan trọng nhất, Đức Giêsu không đứng trên bờ chỉ tay chỉ việc. Ngài bước lên chính con thuyền ấy. Thế nên, nếu có ngày con mệt quá, không còn đủ sức cầm mái chèo, con sẽ không xấu hổ để cầu nguyện như Phêrô: "Lạy Chúa, xin cứu con!" Rồi con sẽ để người thân cầm giúp một mái chèo. Để bác sĩ và đồng nghiệp cầm giúp một mái chèo. Để cộng đoàn cầu nguyện cầm giúp một mái chèo. Còn con, dù tay có tê, chân có mỏi, vẫn cố giữ chặt một mái chèo còn lại. Bởi vì con tin rằng: con thuyền có thể còn chòng chành, sóng gió có thể chưa dứt, bệnh tật có thể chưa khỏi ngay. Nhưng chỉ cần có Chúa ở trên thuyền, và có những người yêu thương cùng chèo với mình, thì con thuyền ấy nhất định sẽ cập bến bình an.

Và từ nay, mỗi lần bật máy lạnh trước khi ngủ, con sẽ nhớ hai việc:

- Chỉnh lên 27°C để bớt tê tay chân.
- Và nhớ cầu nguyện để không tê đứ đứ tin.

VII. ÔTC : Mời cả nhà nghe Ông Thợ Cày Đắp này nhé.

1. Khi chúng con chưa sống Đức Tin, hay Đức Tin còn yếu kém thì như các ông môn đệ là hoảng hốt la toáng lên ; hay như ông Phêrô khi bắt đầu chìm, ông cũng la toáng lên. Còn hôm nay chúng con sống Đức Tin mạnh mẽ hay sống động thì ít còn chuyện hoảng hốt la lên nhưng nhớ ngay lúc đó có Chúa đang ở cùng để rồi lặng nghe xem chuyện sóng gió bão giông đó Chúa dạy cái gì ? Chúa muốn cái gì ? Có thuận theo ý Chúa không ? Có xử yêu

thương như Tin Mừng dạy không ? Có được phép xử theo ý riêng mưu mô tính toán của mình không ?

2. Khi làm chuyện gì đó mà thành công, nhất là diễn ra trước mặt mọi người thường cho chúng ta có cảm giác khoái chí lâng lâng bay bổng, trong lòng nó đã đã thế nào ý. Và nếu được mọi người vỗ tay khen ngợi nữa thì lại càng tự mãn se sua... Tin Mừng theo thánh Gioan nói họ tôn Ngài lên làm vua, nên Ngài lánh đi, lên núi một mình (Ga 6,1-15)

Đức Giêsu lên núi cầu nguyện suốt đêm, để Ngài không đi trệch đường Chúa Cha và khi trời gần sáng, Ngài xuống biển và đi trên mặt nước hoặc có khi đi trên mây trên gió đấy. Cả nhà ta có ai kinh nghiệm sống cầu nguyện sẽ cảm thấy mình nhẹ bẫng, như được nhấc bổng lên không ? Chân không còn chạm đất như muốn bay lên không ? Không còn nhiều chuyện nhiều thứ ở cái nước thế gian này trôi buộc níu kéo đúng không ? Ông Phêrô không cầu nguyện thì chìm nghỉm, có gì lạ đâu nhỉ ?

ÔTC.